

[Lysholt Hansen.]

tage et partipolitisk stik hjem, at vise en særlig årvågenhed over for statsforvaltningen, var større, end at den kunne modstås af de 3 partier, der i marts måned i fællesskab henvendte sig til mig og fik mit og socialdemokratiets klare ja til en fælles indsats for at hjælpe til med at gøre vor statsforvaltning så effektiv og så god som muligt.

Havde forespørgslen kun haft et sagligt sigte, havde det været naturligt, om de 3 partier efter det, der er gået forud, havde bedt alle de i finansudvalget repræsenterede partier om at være med til at stille denne forespørgsel. Når det ikke er sket, er det måske et nyt eksempel på, at venstre og konservative — men også de radikale, hvilket skuffer mig — foretrækker et indbyrdes samarbejde om rent saglige problemer uden om socialdemokratiet. Det må vi naturligvis tage til efterretning, og jeg vil også sige: uden at det skal anfægte vor vilje til at fortsætte de fælles rationaliseringsbestrebelsers.

At denne debat har et rent partipolitisk sigte, fremgår da også klart af, at hr. Poul Møller i en artikel i Berlingske Tidende i går, hvor han efter at have opremset alle de konservative dyder, skriver følgende:

„Med hensyn til statsadministrationens rationalisering er det ligeledes os,“
— man kan se, hvor hr. Poul Møller bryster sig —

„der har taget initiativet til at få denne sag drøftet i tinget i morgen.“

Venstre og radikale er altså sprunget på vognen i farten; men der er i hvert fald ingen, der skal være i tvivl om, hvem der er vognens retmæssige ejer til højre i salen. (Poul Møller: Der står „oppositionen“!). Nej, der står, at det er de konservative, der har taget initiativet. Hr. Poul Møller skulle vide at læse, hvad han selv har skrevet i sin artikel; den står i Berlingen for mandag; det er direkte og rigtigt citeret.

Selv om jeg ved, at det er taknemligt at kritisere statens administration, tror jeg ikke, det er fremmede for gode resultater af rationaliseringen, at enkelte partier søger at tage patent på løsningen af denne opgave. Men det går jo nok også sådan, at når der skal leveres drivkraft til rationaliseringsvognen i form af godt korporligt arbejde

oppe i finansudvalget, finder man os vel igen — det håber jeg da for sagens skyld.

I en kronik i sommer i Berlingske Tidende skrev hr. Poul Møller, at det alene er ministrene, der har ansvaret for den offentlige administration, så langt statens virksomhed rækker, og han føjede til, at når det ikke er lykkedes at nå frem til moderne administrationsmetoder, er ansvaret ministrenes. Jeg vil gerne sige, at det er rigtigt, det er naturligvis formelt rigtigt; men mon ikke folketingets partier gjorde klogt i at erkende, at også de har et ansvar at bære? Det er trods alt her i salen, de love laves, som administrationen sættes til at forvalte, og vi gør det nok ikke altid lige enkelt og lige hensigtsmæssigt — det kunne vi vist godt åbent indrømme. Gennem finansudvalg, lønningsråd og lønningsudvalg, gennem statsrevisorer og investeringsudvalg har vi herinde betydelig indflydelse på, men dermed også medansvar, naturligvis, for administrationen. På disse pladser gør vi vel alle vort bedste, men det strækker ikke altid til til at overbevise selv vore kolleger her i tinget. Lad mig blot henvise til den modtagelse, administrationsrådets forslag om nedlæggelse af jordlovsudvalget fik. Det er jo sådan, at rationalisering altid er lettest at foretage, når det ikke berører ens egne interesseområder. Reduktionen af toldkamre i provinsen fra 78 til 26 og tilsvarende ændringer i København, som ministeren lige har nævnt, kommer ikke til at foregå uden sværdslag, det har vi allerede mærket, selv om der vil kunne frigøres ca. 800 tjenestemænd til andet formål ved denne ændring.

Lad mig nævne et andet eksempel, der illustrerer vanskelighederne godt. I finansudvalget har vi i flere år presset på for at animere til rationel omlægning af landbrugets konsulentordning; der i indeværende år koster staten 28,3 mill. kr. Der er tradition for, at husmands- og landboforeningerne har hver deres konsulenter. En sådan tradition er vanskelig at bryde, og derfor går det også kun langsomt med overgangen til fælles konsulenter. I foråret fik landbruget tilsagn om, at man som noget nyt for fremtiden også skulle kunne få tilskud til aflønning af bygningskonsulenter, og vi var alle i finansudvalget enige om, at vi på enhver måde måtte bakke land-